

Postverbals

La capacitat del català per a l'obtenció de derivats postverbals — formats amb el radical del verb, sense, pròpiament, cap sufix — és inferior a la del castellà. Per això, per tal de disposar dels substantius corresponents a certs verbs — que designin l'acció expressada per aquests verbs — recorrem generalment a derivats acabats en ment (o en ció. Així, no essent possibles, en català, els postverbals de verbs com ara acomodar, deteriorar, enclavar, enganxar o entroncar, tal com els té el castellà — «acomodo», «deterioro», «enclave», «enganche» i «entronque» — hem de fer ús dels derivats formats amb la intervenció dels sufixos indicats: acomodament (o acomodació), deteriorament (o deterioració), enclavament, enganxament, entroncament.

Es natural que hom es resenti de la influència de la major abundància de postverbals del castellà, que es conjumina amb una certa resistència a l'ús excessiu de mots acabats en ment — que poden arribar, és veritat, a afeixugar la frase — i així, de tant en tant, podem observar la utilització d'algun postverbal fals, que ha d'ésser substituït per un derivat amb el sufix ment; per exemple, «enfoc»; forma inexistent en català correcte, usada, indegudament, en lloc de enfocament.

Però on realment volem anar a parar és a assenyalar el fet que molt sovint es prescindeix d'alguns postverbals que si que existeixen en català, que si que hi són correctes, perquè es dubta, segurament, de llur bondat, i es recorre, en lloc d'ells, diriem que a contracor, als corresponents derivats en ment. Tenim, si més no, anotats els següents: planteig, relleu, desafiü i embarg, que no cal, doncs, necessàriament, preterir a favor de les formes equivalents plantejament, rellevament, desafament, i embarcament. Si hom les prefereix, sí; amb tot el dret, encara que no sembla gaire probable. Però és útil de recordar que en aquests casos, sí es vol, es pot ben prescindir d'aquests noms que a cops semblen una mica feixucs.

ALBERT JANE